

борилъ „Господи!“ . . . и — скоро на работа! И тъй работилъ селянинътъ до вечерята, прѣкръстилъ се пакъ, избѣбралъ пакъ: „Господи!“ . . . и легналъ да спи.

Върналъ се тогава постникътъ при стареца и му казва:

— Ехъ, какво ще се поучишъ отъ селянина! — Тѣ и Господа Бога само два пѣти споменятъ — само утрина и вечерь . . .

Взелъ тогава старецътъ чаша, напълнилъ я до върха съ масло и я подалъ на постника.

— На, земи тая чаша и обикаляй съ нея около селото, додѣ се мръкне, послѣ се върни, безъ да пролѣбешъ ни капка.

Зелъ постникътъ чашата, отишълъ и вечерята се върналъ.

— Е добръ — рекълъ старецътъ. — Сега кажи ми, колко пѣти помена ти днесъ името Господне?

— Не еднажъ, смутено отговорилъ постникътъ. — Азъ гледахъ се въ чашата, като се бояхъ да я не пролѣя.

— Видишъ ли — казалъ старецътъ: ти си мислилъ само за чашата и не си споменалъ Бога, не си помислилъ за душата си. А селянинътъ мисли какъ да нахрани себе си и дѣцата си, работи като волъ да прѣхрани и насъ двама ни и пакъ два пѣти си спомнилъ за Господа, за доброто, за душата си!..

Свършилъ Толстой приказката, потъналъ въ сълзи, безъ да може да доизговори послѣдните думи, които доизговорили дѣцата, трогнати отъ хубавата умна приказка.

И много такива приказки имъ разправялъ Толстой, а за голѣмитѣ пишелъ романи и драми, силни и поучителни като неговия животъ.